

**Veritates Christianæ Qvæ Modvm Exhibent Benè Vivendi
Et Benè Moriendi**

Balde, Hendrik

Ipris, 1689

2. Cap. Amentes sunt, qui pretiosissimo tempore non benè utuntur.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56447](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56447)

tam immani auri summâ comparari non poterat.

Nihil, ait S. Bernardus, pretiosius tempore; tempus tantum valet, quantum Deus; quippe in tempore bene consumpto comparatur Deus.

Quapropter dum temporis momentum amittimus, periculo frequenter nos exponimus, ne & Deum, & cum Deo felicem æternitatem amittamus. Rectè igitur monet sapiens: *Ne defraudèris à die bono, & particula boni doni non te praterat.*

CAPVT. II.

Amentes sunt, qui pretiosissimo tempore non benè utuntur.

SI Regum quispiam te nemora sua obambulanti, atque arborum proceritatem admiranti in hunc modum alloqueretur: Quasunque cras albâ cruce signaveris arbores, tuæ illæ futuræ sunt, Sedulus esse si vis, multorum millium are alieno gravatum te poteris eâ viâ liberare.

Si inquam regum quispiam hoc tibi adiceret, nonne perspicuum est te ilicò acceleraturum gressus, ut quamplurima candidissimæ calcis segmenta tibi conquirereres? nonne manifestum est, crastinâ die te non induturum somno in multam lucem? Nonne sole meridiano clarius est,

te immemorem cibi & potus ab aurora usque in seram vesperam in opus strenuè incubiturum, præsertim si scires te detrudendum, neglecto tam singulari Regis favore, in diuturnum, & ærumnosum carcerem?

Rursum, si unius tantum horæ quadrantis tibi foret copia, ut in domo quâdam auro argentoque refertâ morareris, amplissimâ darâ facultate illinc auferendi quantum velles & posses, nonne pro comperto est, non indulgurum te luti, joci, & choreis, neque te occupatum iri carpendis caducis in amœno prato floribus; præsertim, si exploratum haberes, tuam in arripiendâ istâ occasione socordiam perpetuæ calamitatis & inopiæ fore causam?

Vitæ tuæ tempus, respectu ad æternitatem habito, longè minus est, quam unus dies, quin imò quam quadrans unus; attamen illud tam breve spatium à Deo tibi concessum, ut ex ejus gratiarum & gloriæ thesauris, quantumcunque lubet, tibi compares, atque omnes animæ tuæ pravæ propensiones domes, radicitusque evellas, & sic vim tibi inferendo, teque generose vincendo, omnia gravissimorum tuorum scelerum debita persolvās, hoc

inquam, tam breve tempus impendis in quotidianum novem aut decem horarum somnum, in adipiscendis honoribus, in congregandis divitijs, atque in sectandis inanibus, ne dicam, fœdis voluptatibus, manifesto periculo temet-ipsam exponens, ne in ergastulum sempiternum igne flammisque refertissimum præcepis ruas, atque ad eò ne in æternam incidas inopiam & calamitatem. Dixeris quidquid lubet, incredibilem hanc esse dementiam inficiari nunquam poteris.

Nonne illum diceres à rationis usu alienum, qui emptam centum aureis candelam accenderet atque combureret, ut vel aciculam vel acum, vel aliam quam eunque vilissimi pretij rem quæreret?

Næ tu multo amentior es, qui tempus quod auro, argentoque pretiosius est, is perditum, dum in vanis, & fluxis bonis, quæ bona appellanda non sunt, rebusque nihili conquirendis de mane in vesperam operam omnem collocas.

Veniet hora, cum vel diem unum ad corrigendos mores desiderabis; sed, an impetraturus illum sis, prorsus ignoro.

Peto (inquirebat ad Carolum Quintum quidam ex ejus aulicis jam morti proximus (a) *Pro cunctis officijs atque obsequijs Ma-*

[a] Hanotel. de stul. mundi.

gestati tua prestuis rem unicam, nimirum, vita mea ad duas tresue horas prorogationem: sed hoc illud erat, quod neque Cæsar illi dare, nec ille à Cæsare impetrare poterat.

Transseunt dies salutis, ait S. Bernardus, & nemo recogitat, tu id in posterum frequenter animo versa, & magni æstima omnes vitæ tuæ dies, illosque benè & fructuosè impende, antequam te mors de improvisò obruat, & ad tumultum pertrahat.

CAPVT. III.

Tempus breve est, & cuncta transeunt.

Quidquid finem habet, breve esse convincitur Labor, afflictatio corporis, nec non alia incommoda, quæ hîc perpeffus fueris, licet centum annos diurnitate æquarent, tandem aliquandò habebunt finem.

Labor igitur, & corporis afflictatio ceteraque incommoda, quamvis centum annorum spatium adimplerent, brevia sunt, quin imò, si cum æternitate conferantur, momento temporis breviora. Ut quid igitur tam exiguo vitæ tuæ tempore, pro cælesti gloriâ, quæ finem nescit, pati & laborare detrectas?

De cunctis rebus temporalibus, ad quas conquirendas tantum laboris ac studij contulisti